

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ב"ה

תיק 1116997/4

בבית הדין הרבני האזורי תל אביב יפו

לפני כבוד הדיינים:

הרב צבי בן יעקב – אב"ד, הרב יצחק הדאיה, הרב משה בצרי

התובעת: פלונית (ע"י ב"כ עו"ד אליעזר גריסרו)

נגד

הנתבע: פלוני (ע"י ב"כ עו"ד רונית ברנט)

הנדון: חיוב בגט בבעל שמעכב הגירושין כדי שהאישה תוותר על האמור בהסכם הממון

החלטה

הצדדים נישאו זה לזה כדמו"י בתאריך כ"ח בשבט תשנ"ה (29.1.95), ולהם שני ילדים בגירים. התקיימו שני דיונים בהם נחקרו הצדדים, וכן הוגשו סיכומים ותגובות נגד לסיכומים.

בתאריך כ"ה בתשרי תשע"ט (4.10.18) תבעה האישה גירושין, וכן כרכה לתביעתה את מזונותיה וכתובתה.

עניינם של הצדדים מוכר לבית הדין עוד מתיק אישור הסכמה לגירושין. בתאריך ג' באדר תשע"ח (18.2.18) הופיעו הצדדים בפני בית הדין בבקשה משותפת לגירושין, וזאת לאור הסכם ממון שנחתם בין הצדדים ואושר על ידי בית המשפט לענייני משפחה בתאריך ט"ז באדר א' תשע"ו (25.2.16), ובהסכם זה סידרו הצדדים את ענייני הממון שביניהם. קודם לכן, בתאריך ו' בחשוון תשע"ח (26.10.17) פתח הבעל תיק אישור הסכמה לגירושין, כאשר על הבקשה חתום רק הבעל, תוך ציון העובדה כי הבקשה לגירושין הינה גם בהסכמת האישה.

יצוין כי הצדדים חתמו על הסכם ממון קודם בתאריך ה' באלול תשע"א (4.9.11). הסכם ממון זה אושר בבית המשפט לענייני משפחה בראש"צ בתאריך כ' באלול תשע"א (19.9.11). אולם כארבע שנים לאחר מכן, בנובמבר 2015, הגיש הבעל לבית המשפט לענייני משפחה בראש"צ תביעה לביטול הסכם הממון (הראשון), ולאחר משא ומתן חתמו בני הזוג על הסכם הממון מתאריך ט"ז באדר א' תשע"ו (25.2.16) (ההסכם השני), שהוא הנדון בבית המשפט לענייני משפחה, לקיום או לבטול.

בדיון שהתקיים בפני בית הדין בתאריך ג' באדר תשע"ח (18.2.18) ביקשה האישה להתגרש, ואילו הבעל סירב להתגרש, וכך אמרו הצדדים בדיון לאישור הסכמתם להתגרש:

הבעל: הגענו בהסכמה, חשבתי על זה, לא רוצה להתגרש. ניסיתי הכול לשלום בית. יש רכוש משותף בשווי 28 מיליון. חתמתי שאני מוותר בשביל שלום בית. כל הכספים אליה. ההסכם לא מקובל עלי. לא מוכן להתגרש בהסכם כזה.

האישה: הוא אף פעם לא אהב אותי. נוצלתי כל חיי על ידי הבעל. לפני שנתיים בעלי ביקש ביטול הסכם ממון. ויתרתי כי רציתי שלום בית. מאותו

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

זמן הוא קר אלי. הולכת לילה לילה לרבנית לבכות. את כל הכסף יצרתי בכישרון שלי.

עקב העדר הסכמה, נסגר התיק והאישה פתחה תיק ישוב סכסוך, ולאחר מכן הגישה תביעת גירושין כרוכה כנ"ל.

בכתב התביעה טענה האישה כי היא זו שהייתה פעילה כלכלית בבית, ואילו הבעל לא פירנס והתנהל בצורה לא כלכלית ולא אחראית, ונהג לבקש מהאישה כספים לכיסוי חובותיו.

החל מתחילת חודש יוני 2018 הצדדים גרים בדירות נפרדות, כאשר האישה והילדים עזבו את בית הצדדים (בית הצדדים הוא וילה יוקרתית בש'). הבעל עזב אף הוא את בית הצדדים, ולדברי האישה השכיר את הבית, ואת שכר הדירה הוא גבה מהשוכרים, ואינו משתף את האישה בשכר הדירה. (ראה גם דברי הבעל בפרוטוקול מיום ל' בשבט תשע"ט (5.2.19) שורה 197 ולהלן. עניין זה של שכר הדירה לבעל, היה ככל הנראה בדיעבד בהסכמת האישה, ראה להלן בפרוטוקול מיום ל' בשבט תשע"ט (5.2.19), שורה 4-123). כמו כן מספר חודשים קודם לעזיבת האישה את הבית, הצדדים חיו בחדרים נפרדים (החל מראש השנה תשע"ח, ראה דברי הבעל בפרוטוקול הדיון מיום ל' בשבט תשע"ט (5.2.19) שורה 171-172, וכן שורה 247 ולהלן).

האישה טענה כי הבעל מסרב להתגרש אך ורק מתוך ניסיון לסחיטה כלכלית, כשהוא מתנה את נושא הגירושין בשינוי הסכם הממון, דבר שנידון בבית המשפט לענייני משפחה. יצוין כי בחודש אוקטובר 2018 תבע הבעל בבית המשפט לענייני משפחה את בטול הסכם הממון מפברואר 2016. עניין זה נידון בבית המשפט לענייני משפחה, ואינו בסמכות בית הדין.

בדיון שהתקיים בתאריך ט"ו בטבת תשע"ט (23.12.18) טענה באת כוח הבעל כי הבעל אוהב את האישה וכי הוא רוצה שלום בית.

אולם בניגוד לטענות באת כוחו, הבעל מיקד את טענותיו בעניין ההסכם, כאשר בית הדין מעיר לבעל כי אינו מתייחס כלל וכלל לנושא השלום בית. בדיון האמור (בניגוד לדיון שהתקיים בפברואר 19, לאחר הערת בית הדין – להלן), הבעל לא אמר מילה טובה אחת לאישה או על האישה, ולא התייחס לרצונו "הכן" בשלום בית. וכך נאמר בדיון (פרוטוקול הדיון מיום ט"ו בטבת תשע"ט (23.12.18), שורה 30 ולהלן):

האישה: אני רוצה להתגרש. הוא לא אוהב אותי, הוא אוהב את הנוחות שיש לו איתי. הוא כל הזמן רוצה כסף. אני הסכמתי עוד פעם ועוד פעם לניסיונות של שלום בית. זה כבר בלתי נסבל. מעוניינת להתגרש.

בית הדין: מה אומר הבעל?

הבעל: אני רוצה שלום בית. ההסכם הזה היה בו הונאה וזה גזל!

בית הדין: תשמע, אני לא שאלתי אותך על ההסכם [...] אתה חושף את הקלפים שלך מהר מאוד. האישה שלך לא רוצה אותך. מה עושים?

הבעל: היא עשתה פה תרמית! הונאה! ובגלל זה היא רוצה להתגרש! לפי החוק מגיע לי חצי מהרכוש והיא החתימה אותי על הונאה!

על כך העיר בית הדין (שורה 54 ולהלן מפרוטוקול הדיון):

בית הדין: אני מבקש מהבעל לדבר על מערכת היחסים והשלום בית שלו עם האישה, והוא מתחיל לדבר איתי על ההסכם! אני שוב מעיר לו ומכוון אותו לשוחח על הנושא של שלום בית שהוא מבקש, ושוב הוא מדבר איתי על ההסכם! צר לי, אבל זה לא נראה טוב בכלל עו"ד ברנט.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

בדיון שהתקיים בתאריך ל' בשבט תשע"ט (5.2.19) נחקרו הצדדים בחקירה נגדית. הפעם הבעל כבר ניסה להיאחז בטענת השלום, אולם גם הסכים להתגרש אם האישה תתפשר איתו בעניין הסכם הממון. בתחילה הסבירה האישה את רצונה בגירושין, ומדוע עזבה את הבית, ונצטט כמה פסקאות מהפרוטוקול (שורה 22-29):

באת כוח הבעל: הגשת תביעה לגירושין. סעיף 2 בתביעה שלך, שם את כותבת שאת פעילה כלכלית ואילו הבעל לא מכניס ולא מפרנס ונהג לבקש מהאישה כספים. זה הסיבה שאת רוצה להתגרש?

האישה: לא. בגלל היחס שלו. שהוא - אם אני לא נותנת לו כסף, אז הוא מאיים עלי. הוא אמר לי: "אם לא תתני 200 ש"ח אני מתגרש ממך". אם בעלי היה נותן לי יחס, הוא לא אדיש כלפי, לא מסוכב לי את הגב בלילות [...] אני יוצאת בלילות, הוא לא מצלצל אלי, אני הייתי הולכת לחוף הים בוכה לאלוקים, והוא לא אכפת לו ממני!!! הייתי מגיעה הביתה ופעם ששכחתי את המפתח הוא אפילו לא שמע, היה נוחר! זה מעליב. אני מתביישת בזה! אני זנה אותו, מפרנסת אותו, זנה את ההורים שלו. זה היחס שמגיע לי? זה משפיל ומעליב! זה פוגע.

שורה 34-38 לפרוטוקול:

האישה: כל החיים שאפתי ל"שלום בית". זה אינטרס שלי להיות אשת משפחה. למרות שבעלי עשה לי תביעת פתע. לילה לפני אנחנו ביחסי אישות ובשמונה בבוקר אני מקבלת תביעה לביטול יחסי ממון. תראו איזה נס! צחוק הגורל איך הדברים התהפכו, בלילה הייתי אצל ההורים שלי, לא ראיתי הסכם גירושין. הסכם ביטול. הייתי בשוק. שאלתי אותו, אתה רוצה להתגרש? אמר לי, לא. לא רוצה להתגרש.

שורה 66 ולהלן:

האישה: למה הילדים הסכימו לעזוב וילה שלמה כדי להיות עם אימא שלהם?? רוב הנכסים היו של אבא שלי, הייתה שקיפות מלאה, הוא ידע את זה ולכן הוא חתם. היינו יושבים בסלון, ומדברים על זה, והסכמנו שנחתום על הסכם יחסי ממון. אבא שלי השאיר לי קרקעות, וזה היה ידוע. הכול היה שקוף. אני התחלתי את העסק שלי עם עזרה מדוד שלי, הוא נתן לי מיליון ש"ח להתחיל, והצליח לי! הוא לא עבד, הוא לא זן אותי! כשאני רוצה להתגרש עכשיו הוא לא מוכן בגלל הכסף, אבל במעמד המשפיל הזה, הוא מציב אותי ועם היחס הקר שלו כלפי הוא ממשיך!!!

שורה 111 ולהלן:

אחרי שהבנו שאין אהבה, ואין נאמנות, אין יחסי אישות, יחס קר, אין כלום! אנחנו בתוך כור של עצבים בתוך הבית, היינו פה בהסכמה, שניה לפני שנפתחה הדלת הוא אמר לי אם לא תתני לי את כל הבית, אני לא ייתן לך גט. הוא אפילו לא אמר לי "אני אוהב אותך אני רוצה שתישארי". הוא אמר לי אם לא תבטלי את ההסכם אני משאיר אותך עגונה כל החיים. קיוויתי לשמור על יחסי הורות, לא הייתה תגובה. צלצלתי לרב מזרחי אמרתי לו, תראה מה זה, הוא רוצה להשאיר אותי עגונה, הרב מזרחי דיבר איתו ולא היה שום שינוי. עזבתי את הבית ואמרתי לרב מזרחי אני רוצה חיים כשרים כי עדיין לא היינו גרושים והלכנו לרב זעפרני שהיה דיין בירושלים ושאל אותי למה אני רוצה להתגרש. הוא שמע אותי ואז הוא שמע את הבחור, ואז אני באתי לרב זעפרני והוא אמר לי שהוא מבין אותי, והוא מציע לי ללכת

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

לערכים ולנסות עוד פעם. ואמרתי לו שאני הולכת רק כי אני מכבדת אותך. הלכתי לערכים עם אימא שלי. זו לא הייתה סדנה ספציפית.

באת כוח הבעל: מתי זה היה?

האישה: אוגוסט 2018. אחר כך, אמר בהתחלה שהוא רוצה חלק מהבית ואז הוא אמר לי אני רוצה את כל הבית, ואז אמרו לי במקום שתשלמי לעו"ד כספים, תוותרי. ואז אמרתי את השכירות של השנתיים של השכירות שהוא ייקח, בשביל שיהיה בינינו יחסים תקינים.

שורה 260 ולהלן, לשאלת בית הדין:

בית הדין לאישה: מה היה האירוע שבעטיו עזבת את החדר שינה?

האישה: הוא מסובב לי את הגב, הוא לא מתעניין בי, לא שואל עלי, אני יוצאת מהבית לא מתקשר ולא אכפת לו. אחרי ראש השנה כשהיה יחסי אישות בפעם האחרונה, אז הדברים התדרדרו, היה יחס קר שלו כלפי, לא מתעניין, לא שואל. כלום!

באשר להסכם הממון טענה האישה כי הנכסים עליהם הסכים הבעל במסגרת הסכם הממון שהם שייכים לאישה, הינם ממילא נכסים שקיבלה מהוריה (ראה שורה 44 לפרוטוקול, וראה לעיל).

כאמור, בדיון הנ"ל נחקר אף הבעל על ידי בא כוח האישה. בניגוד לדיון הקודם (להתרחשותו, עקב הערת בית הדין בדיון הקודם, על כך שהוא מדבר על ממון ולא על שלום) הבעל דיבר גם על רצונו בשלום בית, אך בעיקר התייחס להסכם שהוא מוכן להתגרש. ניכר היה כי הדיבורים על השלום בית היו "כמי שקפאו שד", בעוד נושא הממון גרם לו להתרגשות יתירה. להלן מספר ציטוטים נוסף (שורה 212 ולהלן):

בא כוח האישה: אני מקריא ממסמך שכתבת לה [...] "ג' אשתי האהובה, אני מבקש את מה שמגיע לי [...] שנה טובה וחתימה טובה" מה זה אומר "מה שמגיע לי"?

הבעל: הרכוש המשותף של שנינו. ההסכם הממון הזה היה טעות חמורה, וגם אם אני אצליח במשפט, אני רוצה שלום בית!

בא כוח האישה: אז לאיזה פשרה כן תסכים?

הבעל: לא מסכים לשום פשרה!

בא כוח האישה: כתבת לעורך דין שלך במכתב לג', "אני מבקש לא לריב, אני מבקש לסיים בדרך של פשרה." לאיזה פשרה התכוונת?

הבעל: אני רציתי להגיע לדרך של פשרה, בגלל שלא רציתי להגיע למעמד הזה, וגם אשתי לא רצתה להגיע למעמד הזה, ולא רציתי להגיע למעמד הזה אז ביקשתי שזה יגמר בלי בתי משפט.

בא כוח האישה: אז איזה פשרה?

הבעל: אני מבקש ש [...] אני מבקש שלא לענות על השאלה הזו.

שורה 241 ולהלן:

בא כוח האישה: שהרב זעפרני אמר שאשתך מוכנה להתגרש תמורת הבית ועוד תמורת איזה שהוא נכס, זה שקר או אמת?

הבעל: אמת. אני רציתי קודם כל שלום ואחר כך את כל הפשרות שאתה הזכרת. והוא הסכים איתי.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

שורה 274 ולהלן:

הבעל: ביום שישי האחרון, היא אמרה שאימא רוצה להגיע לפשרה, ואני אמרתי שאני אתקשר לאימא ואגיע איתה לפשרה.

בית הדין הפנה שאלה לבעל (שורה 254 לפרוטוקול). בית הדין העיר לבעל שלפחות 5 פעמים במהלך הדיון הוא קרא לאישה "גנבת", איך זה מסתדר עם הטענה שלו שהוא אוהב את האישה ורוצה שלום בית:

בית הדין: אני ספרתי 5 פעמים לפחות שהזכרת את המילה "גנבת" כלפי אשתך. מה התכוונת? איך זה מסתדר עם הרצון שלך ל"שלום בית"?

הבעל: איך זה מסתדר עם זה שאנו 23 שנה יחד ואפילו "שלום" לא אומרים?

בסיום הדיון ביקש הבעל להביא שני עדים, את הרב מזרחי, ואת היועצת הזוגית רונית מילר. בית הדין הבהיר כי לפני קביעת מועד לשמיעת העדים, הואיל ומדובר בעדים מטעם הבעל ולא מטעם בית הדין, עליהם תחילה לחתום על תצהיר, על מנת שבית הדין יבחן אם עדותם רלוונטית, ואם יש מקום בכלל לשמיעת העדים.

התברר שהרב מזרחי סירב ליתן תצהיר בעניין, וככל הנראה מסרב אף להעיד עקב הקרבה שלו לבעל (ראה פרוטוקול הדיון בתחילתו. כמו כן עיין להלן בתצהיר של הרב [א'], בעניין חלקו של הרב מזרחי בהשכנת השלום בין בני הזוג. מדובר בפעילות בשנים בהם גרו הצדדים ביחד, עד לראש השנה תשע"ח, ואין מחלוקת בעניין על הניסיונות שהיו עד אז, כך שעדותו גם מיותרת ואינה רלוונטית לתקופה של השנה וחצי האחרונות).

היועצת הזוגית רונית מילר הגישה הודעה לבית הדין בכתב (לא במסגרת תצהיר), ולאחר שבית הדין עיין בהודעתה ונוכח כי דבריה עולים בקנה אחד עם הדברים שעלו בדיון בית הדין, וכי דבריה מאוזנים וניכרים כדברי אמת, בית הדין מקבל את הודעתה שבכתב. וכך נאמר בהודעתה מיום 18.2.19:

"בני הזוג [...] הגיעו אלי לראשונה לטיפול ויעוץ זוגי בתאריך 20.3.17.

במפגש הראשון ג' סיפרה ששבועיים קודם לכן כבר פתחה תיק ברבנות במטרה להתגרש, אך נענתה לעשות ניסיון לשלום בית לבקשת ר'.

ג' טענה שאינה מאושרת. ר' אמר שהוא מעריך ואוהב את אשתו. לסכום פגישה זו ר' קיבל על עצמו להעניק לג' יותר בתחום הנקודות שהעלתה.

בפגישה הבאה היה ניכר שפור כלשהוא.

בהמשך היו מפגשים נפרדים עם ג' ועם ר'. ג' ניסתה בכנות לקבל את ההשתדלות של ר', אך רגשית לא חל שינוי בתחושותיה. ר' הגיע לבד למספר מפגשים עם רצון כנה ללמוד כיצד לרצות את ג' בכדי לשמור על הנישואין.

בני הזוג הגיעו במשך חודשיים ל – 12 מפגשים. חמשת המפגשים האחרונים היו עם ר', שניסה למצוא דרכים להתאים את עצמו לרצונותיה של ג'. המפגש האחרון התקיים בתאריך 18.7.17, ומאז נתק הקשר שלהם איתי."

במסגרת הסיכומים המציא הבעל תצהיר מהרב [א'] (תצהיר מיום 17.1.19, תצהיר שהוגש לבית המשפט לענייני משפחה במסגרת התביעה לבטול ההסכם). הרב [א'] מצייין כי הבעל נוהג להתייעץ עמו,

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

וזאת מאחר והוא רב הקהילה בבית הכנסת בו מתפלל הבעל. לפני כשלוש שנים פנה הבעל בטענה שיש לו ולאשתו קשיים בנישואין, ובשלב מסוים אמר שחתם על הסכם ממון ולפיו ויתר על רכוש רב. הרב [א'] הפנה את הצדדים ליועצת רונית מילר: "לפני מספר חדשים פנה אלי הרב מזרחי, וביקש שננסה להשכיך שלום בית בין הצדדים. לכן, נסענו ר' ואני לרב זעפרני. בפגישה זו ציין ר' כי הוא מעוניין בשלום בית. הרב זעפרני ציין ששלח את ג' למרכז "ערכים" על מנת להראות נכונות לשלום בית, אולם ג' הפסיקה מפגשים אלו".

כמו כן במסגרת הסיכומים המציא הבעל תוצאות פוליגרף. יאמר כי תוצאות אלו אינן מקובלות על בית הדין. הן נעשו ביוזמת הבעל בלבד. בית הדין הבהיר לצדדים כי אינו נותן אמון בכלל בבדיקות פוליגרף, וכי בית הדין פוסק בהתאם לחומר הראיות שלפניו. מבלי להתייחס ולדון, הרי שתוצאות הפוליגרף מתייחסות לעניין הסכם הממון, שנידון כאמור בבית המשפט לענייני משפחה, ואינו מעניין הנידון בבית הדין – גירושי הצדדים וחוסר הסיכוי לשלום בית, עקב מערכת היחסים בשנה וחצי האחרונות והמגורים בנפרד.

לאחר שמיעת דברי הצדדים ועיון בחומר שבתיק בית הדין מגיע למסקנה ברורה כי אין סיכוי לשלום בית בין הצדדים. הצדדים גרים בנפרד מזה כשנה ומחצה (מראש השנה תשע"ח), כאשר בפועל הם גרים בדירות נפרדות מזה כשנה. בית הדין התרשם מדברי האישה על היחס הקר והמנוכר של הבעל כלפיה ביחסים הזוגיים, דבר שגרם לריחוק ולניכור. לא רק מדברי האישה, אלא אף מהתנהגות הבעל במהלך הדיונים.

מתקבל הרושם שהאישה עשתה מעל ומעבר בניסיון להשכיך שלום בבית, מבלי למעט בחלקו של הבעל. שני הצדדים הלכו ליועצת הזוגית (למשך 12 מפגשים), פנו לרבנים, הלכו לסמינר ערכים, אך לאחר כל זאת נפרדה דרכם. התרשמנו כי האישה נחושה ברצונה להתגרש. הצדדים כיום אף לא מדברים בינם לבין עצמם, וכפי שאמר הבעל (שורה 256 לפרוטוקול הדיון מיום ל' שבט תשע"ט (5.2.19)), שאפילו "שלום" אינם אומרים זה לזה. כך שבית הדין התרשם שאין כל סיכוי לשלום בית בין הצדדים.

בית הדין מתרשם כי אף הבעל, שבעבר רצה שלום בית, בדיוק כמו שהאישה רצתה לעשות כן, מחזיק את הנישואין במטרה אחת בלבד. לקבל הסכמה מהאישה לשנות את הסכם הממון שבין הצדדים. כאמור, נושא זה של קיום או בטול הסכם הממון מיום ט"ז באדר א' תשע"ו (25.2.16), נידון בבית המשפט לענייני משפחה. הבעל מכנה את האישה "גנבת". דברים שנאמרו לפחות 5 פעמים במסגרת הדיון. האם סבור הבעל לעשות שלום בית עם אישה שכך הוא מכנה אותה? האם סבור הבעל כי ניתן לעשות שלום בית כאשר הצדדים אפילו לא מחליפים מילה, כולל אמירת שלום? אין ספק כי גם הבעל מבין שהנישואין כבר הסתיימו.

לא זו אף זו. הבעל לא נשאר בבית הצדדים ברח' ש'. אם אכן חפץ היה הבעל באותה עת (יוני 2018), בחזרת האישה לשלום בית, היה לפחות נשאר בבית וקורא לאישה ומבקש ממנה לשוב לבית. דבר זה לא נעשה! הבעל אף הוא עזב את הבית והשכיר אותו לצד שלישי, כשהוא משלשל לכיסו את שכר הדירה. האם כך נוהג בעל שחפץ בשלום בית (נכון לזמן הפרוה, מבלי להתייחס לניסיונות שנעשו בשנים 2016-17).

בית הדין שמע בקשב רב את דברי הבעל והתרשם שהבעל כל העת חותר לשינוי הסכם הממון הנ"ל, כתנאי לגט. הבעל חוזר בכל מהלך הדיון, גם במסגרת אישור ההסכם וגם בחקירתו על ידי בא כוח האישה, כי יהיה מוכן להתגרש, אם וכאשר האישה תסכים לבטל את הסכם הממון. הבעל מתייחס בצורה קרירה ומנוכרת לאישה, לא רק בהליך הזוגי, אלא אף בבית

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

הדין. התרשמנו שכיום אין לבעל כל רגשות חיוביים כלפי האישה, וכל עניינו בממון ושינוי הסכם הממון.

בית הדין סבור שככל שאין כל סיכוי לשלום בית, וכל הראיות שמביא הבעל נכונות לתקופה שלפני הפרוד (יותר משנה ומחצה), הרי **שחובה על הצדדים להתגרש** ולא להשאיר את המצב כפי שהוא היום – נישואין רשמיים בלבד. בית הדין התרשם שבתקופה של השנים שלפני הפרוד, הצדדים אכן ניסו להגיע לשלום בית, כאשר הבעל מנסה לשפר את יחסו כלפי האישה. אך כל זה ללא הועיל. האישה כיום אינה מוכנה בשום פנים ואופן לחזור למסגרת של שלום בית. בית הדין התרשם בצורה שאינה משתמעת לשתי פנים שאין מנוס בנדון דידן מגירושין.

הטענות של הבעל שחתם על הסכם ממון, ולא חשב שהסכם זה יצא מהכוח אל הפועל, משוללות כל יסוד. אם סבר הבעל שכל ההסכם הוא אך לרצות את האישה ואינו צופה פני גירושין, מדוע תבע בשנת 2015 לבטל את ההסכם הראשון (מספטמבר 2011)? מדוע עשה הסכם חדש שהטיב עמו?? ובכלל, בני זוג עושים הסכם ממון במהלך חיי הנישואין, אך ורק אם חייהם המשותפים צופים פני גירושין. אין זה נושא שנידון בפנינו, והתייחסנו אליו אך בקצרה, מאחר והוא אבן הנגף המונע את גירושי הצדדים.

בית הדין רואה **בחומרה רבה** ניסיון של צד בהליך גירושין, לאחוז בקרנות הנישואין במטרה לסחוט את הצד השני כלכלית, בפרט כאשר נושא זה נמצא בדיון בערכאה אחרת. כאשר בא הקץ לחיי הנישואין, כאשר שני הצדדים עשו ניסיונות לשלום, שבסופו של דבר לא צלחו, וכיום מזה שנה ומחצה מצויים בפרוד מוחלט (כשנה בדירות נפרדות), בית הדין לא ייתן ידו להמשך נישואין "על הניר" בלבד, כאשר כל מטרת הבעל למנוע מהאישה את חרותה – תוך ניסיון לשפר את הסכם הממון מפברואר 2016, ולהגיע לפשרה בעניין, כאשר הנושא נידון בבית המשפט לענייני משפחה, קיום ההסכם או בטולו. וכנ"ל, בהודעות כתובות לאישה ובדיבורים עם הבת, הבעל מוכן להתגרש בתנאי שיתפשרו עמו. דברים אלה עברו כחוט השני בכל הדיונים שהתקיימו בין הצדדים, והבעל אף לא הצליח להסתיר את כוונתו. כסף וכסף.

לאור האמור לעיל בית הדין מחליט כי הבעל חייב ליתן גט פיטורין לאישה. לא יעלה על הדעת שהבעל יחזיק את האישה בכוח, לא ייתן לה את חרותה, כאשר לדעתנו גם הבעל מבין שהקץ הקץ לנישואין אלו, וכי כיום אין כל סיכוי לשלום בית בין הצדדים.

בעניין הכתובה ומזונות האישה (יודגש – מזונות אישה מדין מזונות אישה ולא מדין "מעוכבת מחמתו", שאינו נדו"ד, ומקווים שלא נצטרך לדון בו), בית הדין סבור כי בנסיבות המקרה אין לחייב את הבעל בכתובת האישה ובתנאי הכתובה. (ראה בעניין זה: משפטי ליעקב חלק ז' סימן ה). אנו סבורים כי נסיבות המקרה אינם תואמים למקרה בו יש לחייב את הבעל בכתובה ובתנאי כתובה, כאשר האישה תובעת גירושין.

לאור כל האמור לעיל קובע בית הדין כדלהלן:

- א. הבעל חייב ליתן לאישה גט פיטורין לאלתר.
- ב. קובעים מועד לסידור גט ליום ח' בסיון תשע"ט (11.6.19) שעה 10.30.
- ג. משלוח פסק הדין לבאי כוח הצדדים מהווה הזמנה לסידור גט בתאריך האמור.
- ד. בנסיבות המקרה אנו סבורים שאין לחייב את הבעל בכתובה ולא בתנאי כתובה, כולל מזונות האישה.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ניתן לפרסם לאחר השמטת פרטים מזהים.

ניתן ביום כ"ו בניסן התשע"ט (01/05/2019).

הרב משה בצרי

הרב יצחק הדאיה

הרב צבי בן יעקב – אב"ד

עותק זה עשוי להכיל שינויי ותיקוני עריכה